

PAPETU

—Però, no tens por que el teu home se n'enteri de què tu i el teu xòfer...?
 —Ca! Si precisament va ésser ell qui, quan vàrem casar-nos, em va recomanar que m'entengués amb els criats...

LA MÁQUINA PREDILECTA!!...

Demaneu la prova a

ORBIS, S. A. - Balmes, 12

TEATRE COMIC

Companyia Rojas - Caparó
Tots els dies: Extraordinari èxit
«Napoleón y La Marsellesa», i «La Casa de los Milagros».

**Demaneu
VODEVILS PAPITESCS**

Preu: 50 cts. ex.
De venda en la nostra Administració.

ROYAL CONCERT

Ideal Coralito - Niña Utrera - Flori-
Orellana i Amparito Blasco

TEATRO NOVEDADES

(Circo ecuestre)

Grandes funciones todos los dias tarde y noche
Gran éxito de los pollos comediantes
Todas las semanas grandes debuts

MONTE-CARLO

Estrella: ADELINA NÁJERA

TEATRE ESPANYOL

COMPANYIA SANTPERE

Tarda i nit: Crochard, corrido, ig-
noscent i màrtir.

SASTRERIA LONDON

Para señoras y caballeros

Traje por 5 ptas.

solamente. Soliciten condiciones y
detalles hoy mismo.

Para señora, caballero y niños, he-
churas de trajes desde 50 ptas. Se ad-
miten géneros del cliente.

Se vuelven con toda perfección
trajes o abrigos.

Balmes, 6, entresuelo, 1.º

Llegiu cada dijous **XUT!**

**L'ANUNCI CONFIDENCIAL DEL
«PAPITU»**

Atenent moltes peticions que ens han fet llegidors i
llegidores del PAPITU, obrim en aquesta plana una
secció d'anuncis paratets i reservats, baix el tipus de

15 PARAULES, UNA PELA AMB SEIXANTA,
I CADA PARAULA MES, 15 CENTIMETS.

R. Espero lo que'm vares
prometre. Escriu Llis-
ta. Pensa en mi.
Sempre teva.

LOLA

R. ROYALINA.-¡Quin record
mes grat! Quan ens
podem veure? Hi aniré di-
mebres a la nit. Petons.

SIKY

**DEPILATORIO
BORRELL**

*Sin
molestia, quita
el pelo o vello y
mata la raíz sin
irritar el cutis*

A. BORRELL

Asalto 52 - Barcelona
y en todas las perfumerías.

*Se remite discretamente por correo
certificado, anticipando 4'50 Ptas
en sellos etc*

F. ALBERTI

ULTIMES CREACIONS
EN CALÇATS A MIDA

Trafalgar, 80

Barcelona

**ALQUILER DE MUEBLES
CAMERA SEVILLANA**

Paseo de Gracia 101 (Rosellón)

Redacció i Administració:

Carrer de Barbarà, 15

Apartat de Correus, núm. 925.—Tel. 2753 A

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptes. 3'—

Estranger 4'50

Pagament a la bestreta

Dels treballs publicats en són responsables
sos autors. — No es retornen els originals.

UNA PENSADA SARRIANESCA

UNA PENSADA SARRIANESCA

ELS veïns de Sarrià, als quals això d'ésser barcelonins els engresca tant com a les meques els «floreros», han tingut una pensada d'aquelles que omplen i han demanat l'autonomia. Volen una autonomia que estigui bé, una cosa ben entesa, de la qual no ens ocuparíem si no afectés d'una manera directa a la dona, que constitueix per a nosaltres el tema més agradós de tocar. I que sempre que de tocar es tracta, creguin que no som pas mancos.

Ara els veïns de Sarrià demanen el vot de les dones per a les eleccions de regidors. No voldríem molestar-los, però ens sembla que no van pas del tot pel bon camí. Una dona amb vot perd un cinquanta per cent de feminitat. Es un elector amb faldilles i *sostén*, però elector abans que tot. Es un ciutadà conscient abans que ciutadà complaent. Es tornarà seriosa, parlarà de política, i d'això a fumar en pipa hi va una llargada de camisa de rumbista.

El dia que la dona voti, l'home serà menys home. Vostès concebeixen a la fulana, en ple *deshabillé*, lluint un bé de Déu de palpissos que inviten a la mossegada, que, abans de col·locar-se en posició estratègica, us digui: «Si no votes a en Galisacs, no farem»? Veritat que això serà pitjor que les tupinades, les rodes, els censos de necròpolis i les urnes esbocinades?

Tot casat, o tot home que tingui un enredo seriós, estarà amb l'ai! al cor si es presenta un candidat bon mosso. Els partits, que fins ara buscaven per candidats a paganos amb compte corrent, o caps grossos amb pasta, buscaran, d'ara endavant, a qui tingui un tipus més salau, una *caída de ojos* més engrescadora, un cutis més finet i més fama de corrido. El vot de la dona serà en molts casos un avenç cap el salt. El marit de la dona que voti, s'exposa a què el candidat li escalfi el llit.

I no en parlem de la campanya electoral si el candidat és murri. Si té traça en fer-se simpàtic al *bello sexo*, si els hi remena bé allò de què ja

s'ha acabat l'anar al dessota i que és arribada l'hora d'adoptar noves posicions; si els hi fa veure que el dret dels homes, aquell dret que tant les engrescava abans, amb una mica d'ús no és ja dret, ni tan sols tort, sinó que queda fet una figa secallona; si els sap arribar al cor, que és el camí que en la dona serveix per arribar a altres llocs més delitosos, té l'elecció guanyada. Cada femella serà una ferma propagandista, que es valdrà, per a fer vots, d'armes d'aquelles que quant més s'esmolen més tallen.

Figureu-vos que l'electora treballa amb entusiasme posant-li tots els seus sentits. Per a convèncer a l'amic del marit farà concessions d'aquelles que toquen al nom de la família. El vot es cotitzarà per petons o per dallonses. Per un vot es trencaran amistats, es traïran compromisos i es plantaran fulanes. Una dona que ho entengui farà més vots que l'Agulló i les seves llistes. Nosaltres confessem que si una flàvia revingudeta i morena, d'ulls grossos i reconcs feréstecs, ens demana el vot emplantant els medis suggestius que Déu Nostre Senyor ha donat a la nostra part contrària, som homes a l'aigua. Som capaços de resistir a l'oferta d'un empleu, però no a un entreuix prometedor. Som austers davant d'un munt de pàfies, però no davant d'un parell de matonets de monja bellugadissos. Ens indignem si ens volen comprar el vot, però el baratem gustosos per un ratet de grimègia fisiològica. Som així, nosaltres: fills de la carn fins en el sufragi universal.

Ja saben ben bé lo que fan els veïns de Sarrià, ja. Si surten amb la seva, nosaltres ens translladarem a l'*ex pueblo*. Aquí, mal ens està el dir-ho, mai ningú ens ha ofert sis tristos ralots pel nostre *sacrosanto derecho*; allí, quan menys, potser algun candidat tindrà la dona caia i aquesta farà campanya.

Ja veuen com tot, en aquest món, gira a l'entorn de lo mateix. Es allò del cert pèl i de les cent mules.

CULS DE GOT

—Els jugadors en què s'assemblen a les dones?

—En que fan postures.

—I un herpètic al rosari?

—En que té grans.

RECORDS D'UN VETERÀ

(CONTATS PER EN PAU SAU I GRAU)

ARRIBA a les meves mans la narració d'un fet ocorregut a Viena l'any 1891. És cert, puix no tot ha d'ésser barrila en aquest món.

En dit any, el *Tageblatt* portà l'anunci següent:

«Un senyor estranger, molt ric, trobant-se de pas a Viena, tindria gran satisfacció en fer conèixer a les dones de món les delícies de l'amor sense exposar-les als inconvenients de la maternitat. Dirigir-se a Mr. Serge X., Llista correus...», etc.

Les autoritats de Viena s'escandalitzaren i el tal fulano fou detingut al recollir, a l'endemà, setanta cartes! Obertes aquestes, es veié que perteneixien en sa majoria a senyores casades, de famílies conegudes!

S'armà un gran rebombori, esbombant-se els noms de les tafaneres dames. Vàries d'aquestes foren apallissades pels seus marits i l'autor de l'anunci condemnat a tres mesos de presó i a pagar una forta penyora.

Però lo millor és que es va saber que el tal

Serge era un conseller de Sant Petersburg, pare de dotze criatures!

Es veu que amb sa muller no ho aplicava allò de «sense els inconvenients de la maternitat...».

En aquells temps candorosos en què el Teatre Català estava en sa primera joventut, s'apoderà del jovent barceloní la febre de fer comèdies. Tot eren *sociedades dramáticas* i escenaris de sala i alcova, a càrrec d'aficionats més o menys cebes.

Recordo que uns quants amics que ens reuníem al «Cafè Cuyàs» ens empescàrem organitzar una d'aquestes societats, amb l'exclusiu objecte de rifar-nos a la concurrència.

A dit objecte, llogàrem un reduït escenari en un pis del carrer de Regomir i convidàrem a lo millor de Barcelona a la funció inaugural de la «Sociedad Talía Moderna», en la qual s'estrenaria el drama en tres actes «La loca de San Ginés».

Començà la representació amb un ple de gom a gom. El drama era un seguit de bestieses sense cap ni peus. Estàvem ja a la fi del segon acte i encara ni Déu sabia de què anava. No es veia cap boja ni sortia Sant Genís.

Després d'una escena entre dos amants que renyeixen, aparegué a les taules un dels nostres, amb levita, barret de copa i manga.

—L'alcalde!—digueren els que estaven en escena.

I l'alcalde, tot seriós, dirigint-se al públic, va dir:

*«Ya que Juan no ama a Colasa
y apetece a otra mujer,
a todos hago saber
que el drama de aquí no pasa.
Y a fin de lo que yo digo
se cumpla sin restricción,
ordeno, dispongo y mando
que caiga al punto el telón.»*

Si no fugim, ens maten.

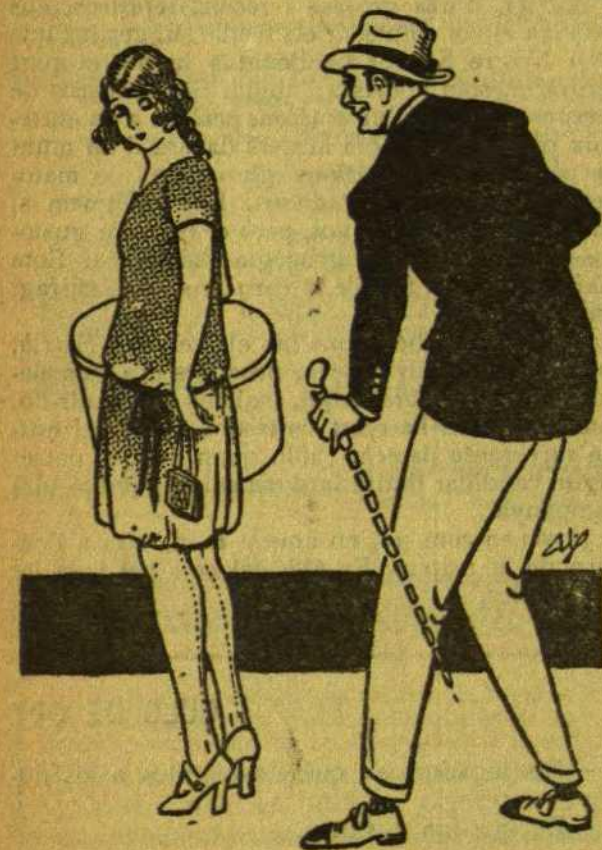
VUITS I NOUS

(I CARTES QUE NO LLIGUEN)

Es bon minyó l'Agustí,
molt honrat, té bon ofici;
no se li coneix cap vici
més que el joc, dones i vi.

Amb sos ascós me fa pò
ma estimada Margarida.
Ai, Miquel, que l'hem fregida!
L'hem fregida, Miqueló!

Fent un gran sermó a sa filla,
deia don Pau:—Mira, noia;
pren exemple de ton pare,
que no l'ha enganyat cap home.

—Em permet que l'acompanyi?

—No. Perquè, cada vegada que un home m'ho ha proposat, m'ha acompanyat a una casa que no era la meua.

PACIÀ FEMENINA

(CONSULTORI PER A DONES SOLES)

HESPÈRIA. — Aqueixa frisança que cada dia li agafa a cert lloc amagat de la seva persona, que moltes nits la desvetlla i que tant la preocupa, penso que no té gaire importància.

Podria ésser, com vostè suposa, motivada per un trasbals de la sang, i en aquest cas estaria molt indicat un depuratiu; però, pels detalls personals que vostè em dóna, més aviat crec que respon a una altra causa, pròpia de la seva edat i del seu temperament.

Vostè em diu: «Sempre que això em passa, ultra la picor esmentada, m'ataca un nerviosisme general, i la meua imaginació s'exalta, evocant imatges i escenes de les que es descriuen al PAPITU. Si en aquell moment tingués al costat meu un vel de sobre casa que de vegades em diu ximpleries, no sé què li faria.»

Els símptomes, senyoreta Hespèria, són prova evident de què el seu mal no és dels que necessiten específics de farmacopea. Si se'n vol lliurar, deu procurar fer molt exercici, dormir poc i rentar-se sovint el lloc que més neguit li dóna, amb aigua ben freda; com més freda, millor. Del contrari, deu casar-se, o bé cercar una combinació equivalent.

CAMÈLIA. — Dubto molt, senyoreta, de què vostè tingui, com diu, vocació de mare de família, car, regularment, les que per endavant pensen fer bonat tota la vida i tenen el mal gust d'aspirar a ésser lo que vulgarment se'n diu una perfecta dona de sa casa, més aviat llegeixen *La Hormiga de Oro* que el nostre barril·laire setmanari; però, per si m'equivoco i en realitat la seva vocació és ferma, dec dir-li que ho faci com més aviat millor.

Pensi que és molta veritat allò que diuen, de què «Malaltia llarga és parenta de la mort», i que la perspectiva de tenir relacions quatre o cinc anys no és gens afalagadora per una noia que ha passat ja dels vint-i-cinc.

El jove del qual em parla serà tan formal com vostè vulgui, però, generalment, aquests que solen tenir relacions llargues no s'arriben a casar. Mentre la noia perd el temps, ells l'aprofiten escalfant cadires a casa de la promesa, disfrutant amb ella de tot lo que poden, puix les més de les vegades aconseguixen avenços a compte del futur matrimoni, i fins quedant-s'hi a sopar tants cops com els conviden. Després, el dia en què ja no els queda

cap reconet per explorar, desapareixen i... *si te he visto no me acuerdo.*

El promès, senyoreta Camèlia, no serveix més que per casar-se ben aviat, ben aviat, o per convertir-lo en pagano de totes les diversions de la família.

UNA QUE VOL LLUIR. — No dubti pas, senyoreta; segueixi la inspiració del seu esperit selecte i refinat, que revela en vostè un apreciable aire de modernitat, ben necessari a les dones del nostre país.

No li faci cap vergonya posar-se capell encara que mai n'hagi dut i que la seva família sigui humil i modesta.

Dissortadament, aquí, a Espanya, el varret de les senyores marca una frontera entre les dones del poble i les de les classes socials més elevades, o bé entre les que es tenen per decents i aquelles altres que han saltat la barrera de la moralitat.

En canvi, a l'estranger, en porten fins les criades de servei, i la distinció entre aquestes i les veritables senyores queda assenyalada de manera inconfundible per les manifestacions depurades del gust, que a tot arreu del món són patrimoni, no dels que tenen més diners, sinó d'aquelles persones que tenen la sensibilitat més exquisida.

Si vostè, com no dubto, té una figura gràcil, esvelta i elegant, el capell, per modest que sigui, li acabarà de donar un to senyorívol, que mai es podrà confondre amb la descarada faisó d'una cocot.

I, sobretot, no en faci cas de les burles de les veïnes, que, si es produeixen, seran dictades més per l'enveja que per l'humorisme.

UNA MODISTETA. — *No es tan fiero el león como lo pintan.* Segueixi anant al cine amb el seu xicot, que no els passarà res. En tot cas, si tan malament anés la cosa i no tinguessin altre lloc per entrevistar-se, podrien fer excursions cap a Les Planes, on hi ha reconets molt discrets i solitaris.

ISABEL

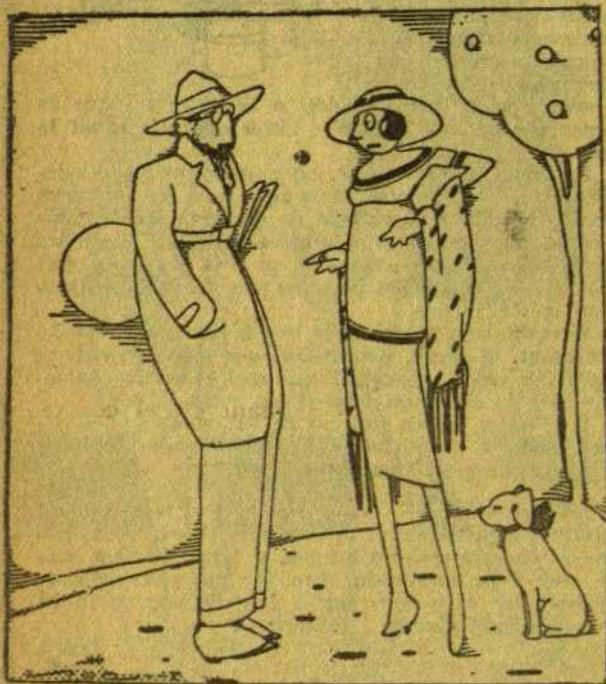

EL SALT DE LA CARMETA

En Joan Retaulons feia vuit dies que era fora i feia també vuit dies que en Canàlies, de Sabadell, feia proposicions a la seva dona (a la d'en Retaulons, eh?), de certa índole que ja poden suposar. La veritat és que la Carmeta s'ho valia. Alta, grassona, morena, ben feta, amb uns ulls que eren un atemptat i un somriure que deia «som-hi!», tenia boig al bo d'en Canàlies, el qual, malgrat els seus cinquanta cinc anys, sospirava per fer-li la traveta al seu absent amic... de negoci.

La Carmeta no era dona per estar tants dies sense companyia mascle. Així és que, el dia que feia sis, respongué al senyor Canàlies que *bueno*, que hi anés en havent sopat, que parlarien i... dallonses. Al pobre senyor l'alegria no li va fer perdre el cap, i com que coneixia ses forces tan bé com l'estat dels seus negocis..., se n'anà a càn Segalà i es proveí d'unes certes píndoles que tenen la virtut d'aixecar... l'esperit. I, ja preses ses precaucions, esperà ansiosament l'hora d'estrènyer entre sos braços a la dona del confiat Retaulons...

Cap allà les deu del vespre el madur Tenori es presentà a casa la Carmeta. De primer antuvi la conversa fou discreta, però com que la cosa s'animava de mica en mica, ella va creure prudent anar al gra. A l'efecte, trucà el timbre i es presentà la minyona.

—Vostè és vídua?

—Ja fa dos anys. El meu pobre marit va morir el dimarts de carnaval. I a l'endemà vaig anar a enterrar la sardina.

—Miri, Lluïsa. No hi sóc per ningú, eh? No entri per res, eh? M'entén, oi?

—Per res, eh?—afegí en Canàlies, encès com un pebrot.—Tingui, simpàtica!

—Comprenc. Poden estar tranquils!—féu la Lluïsa ficant-se a la butxaca del davantal els cinc duros que acabava de donar-li en Canàlies.

Ja sol aquest amb la dona desitjada, comença la gresca amb el suggestiu *deshabillé*. Redena, i com li queia la baba al bo d'en Canàlies al contemplar aquell bé de Déu de carn morena que brollava de per tot arreu!

Creient arribada l'ocasió, amb dissimul es ficà a la boca un parell de píndoles...

De sobte, trinc!, truquen a la porta.

—Qui serà?

—No et preocupis, tonto! No has sentit que he dit a la minyona que no hi sóc per ningú?

Pam!, pam!, trucaren a la porta de l'alcova.

—Sóc jo, senyoreta! Hi ha un senyor que diu que és el senyoret, l'amo...

—Eh?

—Sí. Com que jo sols fa tres dies que sóc a la casa i no el conec... Què faig? No he obert...

—Estem perduts, Canàlies!

—Ens matarà, Carmeta!

—Calla! Tinc una idea. Digues que t'has casat i que has vingut a passar uns dies amb nosaltres!

—Que m'he casat? I amb qui? Falta la dona!

—La Lluïsa!

—Jo, senyoreta? I ca! Què es pensarien!

—Et donaré vint duros... L'amo no et coneix. Aneu-se'n a l'alcova i jo aniré a obrir... Tot serà comèdia, eh? No tingui por, Lluïsa, que el seu honor no patirà gens!

—Es que...

—Te'n dono quaranta!

—Bé. No ho faig pels quaranta, no, sinó per salvar-la a vostè. On són els quartos?

La Carmeta tirà de calaix i entregà la pasta, mentre el timbre de la porta sonava novament.

—Té... Aquí els tens. Aneu!

I la Carmeta anà a obrir la porta, maleint l'arribada intempestiva del seu espòs.

—Perdona, noi! Jo ja dormia i la nova minyona no t'ha volgut obrir... Com que no et coneix!

—Ja me'n faig càrrec! No m'esperaves, oi?

—No. Ves quina sorpresa de donar-me! On vas? No, no hi entris a l'alcova. Està ocupada. Et sorprèn? Ha vingut el teu amic Canàlies, de Sabadell, que s'ha casat. Sí: ha vingut amb la seva dona. Demà de bon matí se'n van... He fet bé de cedir-los-hi l'alcova, oi?

—Està clar. A veure si dormen!

I s'apropà al forat del pany.

—Carai! No dormen, no! Ves qui s'ho havia de pensar, en Canàlies! Deixa'm anar al quarto dels forasters, que estic mort de son... Véns?

—Anem!

La Carmeta no va respirar fins que el seu marit va quedar-se com un tronc, roncant com un porc. Llavors, excitada, desitjosa de calmar la

DELS TEMPS DELS «ATRACOS»

—Ai, Senyor! Aquestes bandes de brètols em recorden les festes de València: una traca per aquí, altre atraca per allí...

xardor que sentia, anà a buscar en Canalies. El trobà també dormint. Al seu costat, en posició força sospitosa, hi dormia la cambrera...

—Ep! Ja es pot aixecar, vostè, i anar al seu quarto... Demà, si li pregunten res, digui que els forasters han marxat de bon matí...

La cambrera es retirà.

—Au, som-hi! Sóc teva!

—Es que...

—Què?

—Que... un altre dia... Avui no podria!

—Ah, mal home! Així, doncs, amb la cambrera...?

—Tres. Tres voltes ens havem besat.

—Sàtir! I no t'atreveixes a la quarta?

—Ca! Un altre dia... Me'n vaig abans de què en Retaulons es desperti... Adéu, noia... (Ves com li ho dic que he acabat les píndoles!)

La Carmeta passà comptes. Quaranta duros per a que la Lluïsa fruis de l'amor que per ella es reservava... A l'endemà la despedí i es féu donar quaranta naps pel seu espòs. El negoci abans que tot.

ESPIRITISME

ACASA la senyora Manela s'hi reunien, cada diumenge a la tarda, una colla d'amics de la casa, que eren, com la mestressa, espiritistes.

Un dia, un dels assistents, després d'haver demanat, per conducte de la *mèdium*, la compa-reixença de varis esperits amics, digué de sobte:

—Senyora Manela! Per què no evoca al seu espòs?

—Ai, no, senyor Ramon! Deixi-li remorar l'ànima tranquil·la!

—Sí, sí: evoqui'l.

—Considerin que sols fa quatre mesos que deixà aquest món... Em trasbalsaré tota...

—No... no... Apa, cridi'l.

La senyora Manela va accedir i l'esperit del difunt es presentà, encarnant en el cos de la *mèdium*.

—Que ets tu, Rafelet?—preguntà, tota emocionada, la vídua.

—Sí... Jo sóc, Manela. Què vols de mi?

—Res. Sapiguer com te trobes... Estàs bé?

—Molt bé! Divinament.

—Millor que quan estaves al meu costat, Rafelet?

—Molt millor! Vint milions de vegades millor!

—Ets al cel, oi?

—No. Sóc a l'infern!

Malgrat lo solemne de l'acte, tots els presents es clavaren a riure.

DE DÍA: FREYTES AL LICHO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 19 DEL
PASO DE GRACIA

EDICIÓN DE BARCELONA

ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

SEGÚN EL VIENTO

SE ADMITEN SUBVENCIONES

Año I

Director: BUENDIA Y GASSOL

Núm. 1420

PSICOLOGÍA PERIPATÉTICA, O ESQUIMOSIS SOCIOLÓGICA

El mundo es una cosa muy complicada. Nuestros lectores no serán tan talosos de creer que nos referimos al artefacto cuadrangular y almacénate que deambula por la vorágine mundial, impelido por el crepitante impulso del condensado vapor acuoso que resuma de un férreo e incandescente mecanismo. No. Hablamos del globo terráqueo y acuático, ignoto en su cavernoso y fulgurante seno, límpido y azulino en su gaseoso envoltorio exterior, fecundo y fangoso en su corteza híbrida, de donde proviene todo y de donde surge la nada, imperante, propulsora y emoliente. En el mundo se limita y frontiza la concreción anímica del yo consciente, del más allá sugestivo y esparverante. Es el mundo prólogo y epílogo, exordio, prefacio e incordio de todo, para todo y en todo. La enfiteusis...

NOTA DE LA REDACCION.—Hemos acordado plegar aquí el luminoso artículo de Buendía y Gassol. El pobre está con un canguelo que no se ve, y para que no le censuren ni un mote, se embolica en filosofías y se entrecabaca. En su lugar publicaremos tres chistes:

1.º ¿En qué se parece la Alhambra a una rueda de reloj?

Pues, en que está... en-Granada.

2.º ¿Y un terremoto a un chisme de cocina?

En c'asola.

3.º ¿Por qué la mujer no va a la guerra?

Muy sencillo.

Una mujer es un ser, ¿verdad?

Ser o estar, es lo mismo, según la gramática.

Estar y Star, es igual.

Star es una pistola.

La pistola tiene un gatillo.

El gatillo se convierte en gato.

El gato, araña.

La araña s'enfila.

La aguja también s'enfila. Son, pues, lo mismo.

La aguja tiene sólo un ojo.

El que sólo tiene un ojo, es tuerto.

¡Y los tuertos no van a la guerra!

(Se suplica que se rían.)

LA REDACCION

SUICIDIO FRUSTRADO, O LOS DRAMAS DEL APETITO

En el piso tercero, puerta quinta, del número 250 de la calle de Llásticos, vive una familia más pelada que la corona de un capellán. Dicha familia, que bien bien puede decirse que está a las cajas, se compone de un padre que es alavés y a la vez esposo de su mujer; una mujer que es madre y esposa de su marido; de ocho hijos completamente naturales, seis de ellos gemelos y los otros dos botones; de una suegra del morro fuerte y de cinco cuñadas que, como son más feas que el defecar, no encuentran quien las lleve al tálamo. (¡Qué bien me ha salido esto!) Dicha familia, a pesar de ser tan nu-

trida, estaba en un estado de desnutrición que esparveraba. Hacía 15 días que no habían comido más que un par de borceguies jubilados y un crostón de pan al gratín. Así es que, viéndose tan escuadros y además enfermos, pues tenían pa-peras (una incongruencia: no tenían pa-pan y tenían pa peras...), decidieron, en votación ordinaria, irse al otro barrio, o sea, disfilar en corporación.

Ellos que sí, que se acostaron uno al otro, y un golpe acostados, el padre, con lágrimas en el corazón y luto en los ojos, abrió la espita del gas y se durmieron, después de cerrar y barrar las puertas y la ventana que daba al cielo abierto. A la mañana siguiente, cuando el repartidor del pan les dió los tres golpecitos, se asombró con gran asombro de que no corrieran a abrir de bat en bat. El que sí, que, intrigado hasta el cabo de arriba, dió una empena y abrió. ¡Qué cuadro! Todos clapaban. El padre roncaba como un marrano.

A sus voces (las del chico del pan), todos se despertaron.

—¡Ay, ay!—hizo la cuñada núm. 3.—¿El panadero también está en el otro mundo? No. No habían hecho el postrer bostezo. Vivían. ¿A qué era debido? Pues, muy sencillo. A que aquella tarde, la compañía, a la que debían 12 meses, como no está por broques, les había cerrado el gas.

La Providencia tiene golpes escondidos.

COSAS SURTIDAS Y VARIADAS

(MARCA REGISTRADA)

—La policía achampó ayer, en la puerta de Correos, a una gitana, sorprendida echando las cartas.

A la cuenta, lo hacía sin ponerlas sello. —Ha sido denunciado el apotecario don Zenón Samalsa por vender un sello para el interior por dos reales, cuando todos los estancos los venden a 0'15 pañas.

El hombre dice que era de antipirina, pero no le vale. ¡Fuerte!

—Un guardia municipal ha denunciado a Roque Querol, que ayer partió el corazón de una gabinetada a Pedro Pi, por infracción de las ordenanzas. Al matar a Pi, Roque le interrumpió la circulación de la sangre y el interrumpir la circulación se castiga con multa.

—En el Parque, ante las gabiás de las fieras, un francés dió un golpe de puño a un guarda, haciéndole un azul. La causa fué que el francés preguntó, ante una jaula:

—«Quel animal c'est ça?»

Y el guarda contestó...

—«Cet animal? Zebú.»

Y él entendió «c'est vous», y ecoliquá.

—Por injuria, calumnia y xafardería ha sido denunciada la portera de casa el rector de la capilla de Marcús, porque el otro día fué a verle un vecino muy serio y al preguntarle si aun clapaba, ella contestó:

—Sí. Está en la cama, con dolores en el lado izquierdo.

Y el ama se dice Rudegunda.

—En la última elección de vocales aso-

ciados se ha registrado el curioso caso de que muchos de ellos tienen nombres acuáticos, como Lago, del Río, Arroyo, Fuente, Marés y Gómez. Este último no suena a agua, pero es amo de una casa de baños.

—El pueblo de Setecasas ha cerrado el cementerio en vista de que en seis años no se había enterrado en el mismo ningún ser viviente.

—Un señor ha dado una tunda a un limpia porque éste le miraba mal. ¡Ves qué culpa tiene el pobre si es bizco!

—Ayer, en la plaza de Cataluña, discutían dos sujetos cuando, de golpe y vuelta, se separaron violentamente. Procuramos averiguar qué había pasado entre ellos y supimos que fué ¡un camión!

UNA MUERTE MISTERIOSA, O UN DOCTOR A CASA TAPONES

El doctor Llatuga ha ido al otro barrio de muerte virulenta. Así, de primer entuvio, no se supo bien bien cómo caray había sido, pero luego, esbrinados los hechos y pesado el pro y el contra, tampoco.

Según la raspa del doctor, que por una de estas casualidades se dice Sileta, el doctor Llatuga, aparte de gustarle el mam, fumar como una chimenea y tener por las flavias una cebolla hasta allí, no tenía vicios conocidos. En cuanto a enemigos, ¡ea, sombrero! Tan sólo había unos ochenta ex clientes que le querían romper la carcanada por brétol, pero por lo demás, un ángel de Dios.

El pasado jueves, el doctor Llatuga fué a casa del ataconador de la cantonada, que tenía un rincón por haberse andrapado seis kilos de caracoles y un palpis de vaca lactante, y de repente, al examinar al paciente, se cayó como un saco y la diñó.

La policía está haciendo gestiones a torcido y a derecho, pero por ahora la cosa es más obscura que Junoy.

ULTIMA HORA.—Ya se ha sacado el enterrado. El doctor Llatuga murió de un tiro. La lengua del ataconador estaba muy cargada y se le disparó.

DEL CAPAZO FILOSOFICO

—¿Qué diferencia hay entre un corredor y un respaldo?

—En que aquel es pasillo y éste, pasilla.

—Uno que se diga Hugo, ¿qué nombre de pez le dicen?

—Pues ¿res Hugo?

—Un hombre franco ¿en qué se parece a un armario?

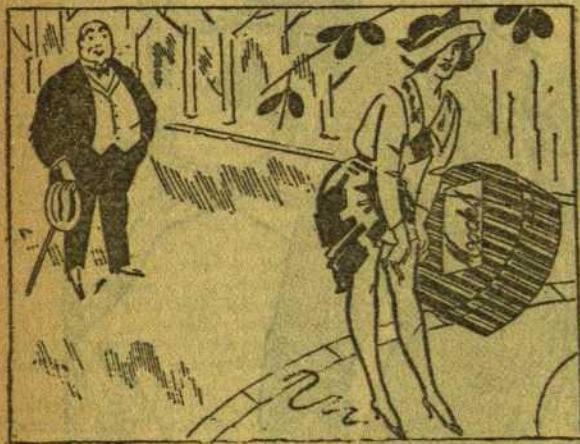
—Pues en que ¡no es cama!

—Una que tenía el pelo castaño y para hacer gozo se lo tiñe de rubio, ¿en qué se parece a un picador de toros?

—Pues como antes su pelo castañero y las castañeras salen en invierno, como los panallones, y éstos pican... ya está. (Se suplica benevolencia.)

—Quan ens casem, Martinet, llogaré una dona perquè em tingui les criatures.
 —I ara!
 —Vull dir una «nyinyera», home!

—I que és tímid! Que no ho veu que li faig l'ullet?
(De Sang Gène.)

GENEROSITAT

—Saps? El meu marit m'ha sorprès al llit amb en Robert.

—I què has fet?

—No es poden exagerar les coses. He perdonat al meu marit la indiscreció.

(De Wiener Caricatures.)

—Mira, noia, que si m'enganyes faré moltes bestieses...
—I ca! Si et canses de seguida!

(De Le Journal Amusant.)

—Vols fer el viatge de noces en avió?

—No. Es poc còmode i no es passen túnels.

(De Le Journal Amusant.)

—Aquesta nit m'avorreixo. Voldria que algú em faltés al respecte.

(De Sans Gène.)

Postales, libros, revistas y periódicos nacionales
y extranjeros

KIOSCO «MUNDO GRÁFICO» Y «LA ESFERA»

RAMBLA DE LAS FLORES (frente casa Cuadros)

CUPÓN REGALO

Vale por tres cupones

Por cada 500 cupones da derecho a una peseta en libros o postales que el público podrá elegir entre todos los expuestos a la venta en este Kiosco.

Todas las obras aunque no pertenezcan al Kiosco, se facilitan por cupones a precios convencionales.

NOTA: Por las cerillas no se dan cupones.

OTRA: No se admitirá ningún cupón sucio, roto o que le falte el sello del Kiosco.

VA BIEN

CALZADOS Caballero desde 12 ptas., para Señoras desde 8. para Niños desde 2 ptas. el par.

SANDALIAS Cosidas inrompibles, ternera color.
Se liquidan 5,000 pares, precio de coste.

N.º	16/19	20 25	24 26	27 29	30 35
a Pesetas	3'50	4'25	5.	6.	7.
	54 37	58 44			
	8'50	10	el par.		

MAS BARATO QUE NADIE

VISITAD ESTA CASA ANTES DE COMPRAR

Rambla del Centro, 35 y Pasaje Bacardí

VA BIEN

Depósito: CREMA "VA BIEN" para el calzado

EL REGNE DE LA TABOLA

TEATRES - MUSIC-HALLS - ESPORTS. ETC.. ETC.

XAFARDERIES TEATRALS

Un amic meu que és bútxara de naixement, se'm va apropar l'altre dia a la Rambla, i cridant-me a part, amb molt misteri, com si m'anés a demanar dues peles, em va dir:

—Ja ho sap que l'Alba és a Barcelona?
—Què diu, ara, desgraciat! No veu que si el senten el cridaran a declarar?

—No hi fa res; ho sé de bona tinta.
—Què vol dir, de bona tinta? Que potser l'hi han escrit?

—Més! M'han imprès.
—Ara sí que no l'entenc.
—Sí, senyor; imprès i fixat per les cantonades, amb lletres ben grosses...

—Bé; entenem-nos. De qui em parla, vostè? De don Santiago Alba?

—Fugi, home! Jo em refereixo a la primera actriu de la companyia Alba-Bonafé, que actua al teatre «Barcelona».

—Ja ho podia haver dit abans, home, i no m'hauria tingut amb l'ànima en un trapezi!

—De manera, que vostè es creia...

—Sí, home: que es referia a l'Alba-Malafé.

—Doncs, no, senyor; ja sap que jo amb política no m'hi fico; jo només em preocupo de teatres, que per mi són una mena de bicarbonat per a fer-me passar el dolor d'estómac.

—I què me'n diu de la companyia Alba-Bonafé?

—Que ha començat fent forrolla amb l'estrena d'una comèdia dels Quintero, que en diuen «El mundo da muchas vueltas».

—De manera, que el «Barcelona», amb ells...?

—Serà campió; no ho dubti.

—I del conflicte teatral, vostè que es fica per tots els forats com les xinxes, què me'n conta?

—Que és un gra que està a punt de rebentar. De moment, totes les companyies de vers ja poden treballar sense por de què els manquin apuntadors ni trametes. Però estan funcionant regularment el «Poliorama», el «Còmic», l'«Espanyol», el «Barcelona» i el «Tívoli».

—Sense entrebanes?

—Al contrari; tot marxa com una seda. De sarsuela, va engegant l'«Apolo», fent seccions a quinze cèntims, que en diuen *secciones croissant*, i el públic s'hi va llençar com si fessin *descuentos progresivos*. Probablement quan hagi passat la Mercè també obriran el «Nuevo» i el «Victòria».

—I trigarà molt a passar aquesta senyora?

—Quina senyora?

—La Mercè.

—Vull dir, la Mare de Déu, home...

—Ah! Dispensi; com que vostè és tan corrido, em creia que parlava d'alguna amigueta... Digui, digui.

—Doncs, sí; quan hagi passat la festa major de Barcelona, crec que començaran en Viñas i en Calvo a fer de les seves.

—Amb músics sindicats?

—O amb cecs de la plaça Reial; el cas és que faran comèdia.

—I què me'n diu de lo que s'ha estrenat fins ara?

—Ja ho veurà: anem per parts.

—Dispensi; un servidor no ha estudiat per llevadora.

—No sigui calamitat i escolti; al «Tívoli» hi han estrenat una comèdia dels senyors Dicenta i Paso (fills), que porta per títol «La casa de Salud», i que és una veritable bogeria. Fa riure molt, però també fa riure el Noi

de Tona. A l'«Espanyol» van començar amb un nou vodevil anomenat «Crochard, corrido innocent i màrtir», que si bé no descobreix cap nou horitzó, pot dir-se que està bé, perquè és més divertit que un discurs d'en Carulla. I, per últim, al «Còmic», la tropa d'en Rojas va estrenar «Napoleón y La Marsellesa», que és un drama de *tomo y lomo*, capaç de commoure l'estàtua d'en Pitarrà. En Rojas, la Caparó, la Giutart, en Delor, en Cinca, en Rubio i demés companys de causa van recollir un feix de llorer i l'empresa un bon calaix de calderilla.

—Home, li agraeixo aquestes notícies i li perdono el surt de l'Alba...

L'HOMME DE LA CONCHA

BANYES I BANYUTS

NACIONAL II — LALANDA — ALGABENO

«TOROS» DE CONCHA-SIERRA

Hem escrit aquestes ratlles convençuts de què ningú dels que estaven a la Monumental diumenge es prendria la molèstia de llegirles; i com que els més exigents en les ressenyes taurines són els mateixos que han vist la *corrida*, pels altres basta dir que, malgrat el *primo cartel* dels matadors i ramaderia, la festa fou més pocasolta que un ball de rams.

«Nacional II», amb els seus *camelos* de sempre, va engrescar la parròquia barata a estones; els demés ja n'estan tips de ponts, siguin més o menys tràgics.

Lalanda, una mica per culpa dels *toros* i altra per culpa d'ell, fet una llauna.

«Algabeno», lluit en *banderillas* i res més.

Això és tot; això són les *corridas de postin* d'ara.

Ja va dir-ho el poeta:

*Cualquiera tiempo pasado
fue mejor.*

Dilluns hem tornat als «toros» i hem sortit dient coses molt lletges dels senyors Pérez de la Concha i de la seva ramaderia, que està necessitant urgentment un assortit d'ulleres; quasibé tots els «toros» no veien a dos pams més enllà del nas.

Però en «Chicuelo» i en Lalanda només van poguer lluir-se a mitges; en «Chicuelo» ja tenia el públic de part seva; en Lalanda s'ho va guanyar; tots dos treballaren bé, ressaltant sobretot l'«estocada» d'en Lalanda al quint «toro»; fou una cosa definitiva: com un *sablazo* de deu duros que a nosaltres ens van donar un dia 28 del mes. Figurin-se.

En Villalta sembla una màquina de «torejar» importada d'Alemanya; si els «toros» són dels que diem de *masapán*, tot va bé; però, si no, s'espatlla la màquina i no la fa anar ni el *sursum corda*.

La bronca que li donaren dilluns fou èpica i molt justa; diguin lo que vulguin els de Madrid, en Villalta és un «noviller» dolent; dilluns ni amb l'orella d'or hauria sentit altra cosa que xiulets, crits de «¡fuera!»

y algo más también.

TITO FLAVIO

EL MIRACLE DELS OUS

QUE en tot el pla de Barcelona no hi havia un matrimoni més feliç que el de la senyora Tuies i el senyor Ramon, ho sabia tothom qui els coneixia i els tractava. S'havien casat bojament enamorats, i quan jo els vaig conèixer portaven deu anys de matrimoni i s'estimaven com si es trobessin en plena lluna de mel.

Per sort, o per desgràcia, Déu no els havia enviat cap fillet, i no pas perquè ells no l'hi demanessin, ni perquè no haguessin anat algunes dotzenes de vegades a Núria a posar el cap dintre la famosa olla... *procreadora*. Però aquesta no aconseguí satisfer els desitjos del pacífic i feliç matrimoni.

En la impossibilitat, doncs, de poder repartir les seves carícies i llegar la seva fortuneta a un fillet seu, resolgueren no encaparrar-s'hi més i esmerçar part dels quartets que es gastaven en els viatges que feien a Núria, en emprendre un negoci o altre, encara que no fos més que per no avorrir-se... no fent res.

Dos dies estigueren rumiant quin negoci empendrien, que no fos exposat i no hi perdessin les orelles.

Per fi el senyor Ramon va donar en el clau.

—Ja el tinc, Tuies!—va dir a sa esposa el senyor Ramon.

—De debò, Ramonet?

—Es a dir, que no ho vols, noia?

—No, no. A mi m'agrada molt posar les coses al seu lloc...

—Sí, rateta. Ens dedicarem a la compra i venda d'ous.

—I vols dir que dona, això?

—Sí, dona. El senyor Llopis, amb els ous, s'ha fet una casa de cinc pisos. I encara que nosaltres no aspirem a ésser propietaris, sempre ens ajudarà un xic a augmentar el nostre capitalet. Demés, el que ven, menja.

—Es cert, sobretot si es dedica a la venda de queviures.

—Res; no ens hi pensem més. La setmana entrant me'n vaig a Sant Celoni, el país dels ous frescos, i en compro un o dos comptes.

I tal dit, tal fet. El dimecres de la següent setmana, dia de mercat a Sant Celoni, el senyor Ramon marxà a aquesta vila, on comprà un compte d'ous que dava gust de mirar-los.

Retornà el mateix dia a Barcelona i el dissabte següent obrí el senyor Ramon l'establiment, col·locant a la vidriera del mateix un rètol que deia: «*Güebos de San Salonio a 3'25 pesetas la dose-na.*»

Sia perquè les dones del veïnat ja tenien on anar a comprar els ous, o perquè l'ortografia del lletreret era capaç de posar nerviós a un difunt, el cert és que els compradors no respongueren a la propaganda que feia el senyor Ramon. I com que els ous és una vianda que es passa, a fi de no trobar-se amb una partida de cobarots, així la senyora Tuies, com el seu marit, acordaren fer la vida d'ous, i se'ls anaven bevent.

I, és clar, alimentant-se molt i no treballant gens, ambdós s'engreixaven extraordinàriament, i fins es tornaren joves i forçuts. Però, heu's aquí que, de cop i volta, la senyora Tuies es veié atacada d'aquella malaltia que en diuen *canviar la pesseta*, i el senyor Ramon, que era força propens al contagi, cada vegada que la seva esposa sofria un atac de *canvi*, ell també el sofria.

Veient que aquelles molèsties es perllongaven, el senyor Ramon, un dimecres, en lloc de marxar a Sant Celoni, anà a veure el seu metge, el doctor Llamparons, i li explicà ço que els passava a ell i a la seva esposa.

I el metge, una vegada assabentat, amb tots els detalls, de la greu (?) malaltia que sofrien la senyora Tuies i el senyor Ramon, digué a aquest:

—Per lo que m'explica, senyor Ramon, la seva esposa està *columnària*, o, en altres termes, en estat interessant.

—Què vol dir?

—Que la senyora Tuies va en camí d'ésser mare.

—I per què a mi em passa lo mateix que a ella?

—Perquè vostè va en camí d'ésser pare.

—Però, si fa deu anys que som casats, i... *naranças*?

—No en faci cas. Això, les més de les vegades, depèn de la fortaleça o debilitat de les persones. La seva senyora... *és de vida*?

—No, senyor. Però fa una temporadeta que es

pot dir que fa la vida d'ous. Continuament me'ls està remenant, i, a còpia de tant remenar-los, hi ha dies que se'n beu mitja dotzena.

—Doncs, ja està resolt el problema. La seva senyora es veu que era anèmica, però bevent tants ous la seva sang ha adquirit tal força, que ja ho veu..., és a dir, ja ho veurà a son degut temps.

El senyor Ramon volà a casa seva, foll d'alegria, a portar la nova a la seva Tuietes, la qual, un cop enterada de tan faust aconteixement, besà emocionada al seu marit i prometé portar mitja dotzena d'ous..., dic, de ciris, a Sant Celoni, si es complia lo dit pel savi doctor Llamparons.

Aquest no es va pas equivocar. A son degut temps la senyora Tuies va portar al món dos angets com dos poms de flors.

—Dos!—deia el senyor Ramon.—Dos!!

I més d'una veïna li deia:

—Caram, senyor Ramon! Han tardat, però no es poden queixar!

I ell contestava:

—El miracle l'han fet els ous!

—...?

—Sí, senyora; no rigui. El miracle l'han fet aquests ous.

I li ensenyava un cistell d'ous de Sant Celoni que dava gust de mirar-los.

Des del dia que parlà així a la veïna mofeta, a corre-cuita van a proveir d'ous a casa del senyor Ramon, no sols les xorques del veïnat, sinó fins les dels barris més apartats de la ciutat.

I el bon matrimoni té dos fillets; i el negoci marxa tan bé, que avui es pot dir amb justícia que d'ous no se'n veuen a les mans; i totes les minyones, i àdhuc senyores, ho diuen a boca plena:

—Ous com els del senyor Ramon, no n'hi ha enlloc!

TIA

EL TAXI

PER moltes parelles, un taxi o un pesetero substitueix amb avantatge a les cambres d'hotel. Almenys és més econòmic si la senyora és de compromís.

L'altra nit, una jove parella va pujar a un taxi a la Ronda de Sant Pau.

—A Pedralbes!—va dir ell, confiant en què en dita llarga carrera tindria temps de finir sa amorosa tasca.

El taxi arrencà, amb les cortinetes tirades. Al principi tot anà com una seda. Però a l'ésser a la Ronda de Sant Antoni l'auto començà a fer esses i més esses i el xòfer a bellugar-se en son seient, com si tingués frisança.

El veïcol enfilà Muntaner amunt, però, amb gran estupefacció de la parella, decantà per Consell de Cent i s'ajurà davant d'una casa de modesta apariència.

—Ei! No anem pas aquí!—féu el fulano de l'interior, treient el cap per la portella.

Però el xòfer baixà sense fer cas de dita observació.

—Per què baixa? Què passa?

Llavors, l'home, vermell com un perdigot, es dirigí a la parella i els digué:

—Que es pensen que sóc de marbre?

—Però... és que ens ha vist?

—Sí... Pel vidre aquest que porto al costat...

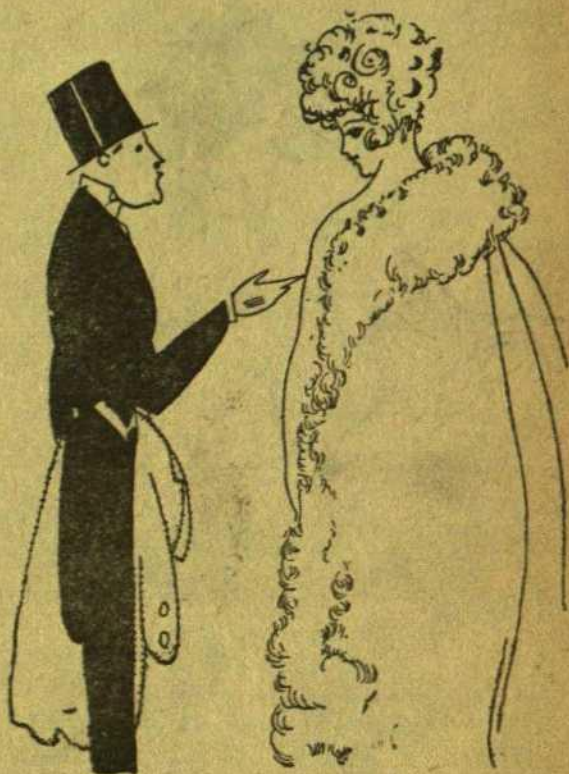
—Jo em creia que era per veure els cotxes que venien darrera...

—Doncs també es veu l'interior amb el reflexe del fanal. I creguin, senyorets, que lo que he vist... En fi: vostès, vagin fent. Jo... ja baixo!

Al cap d'un quart, quan l'home, ja satisfet, baixà, va dir a la parella, que ja havien apujat les cortinetes:

—Què: a Pedralbes?

—No... Ja no cal.

—Vol que la cobreixi?

—I ara!

AL MAGNESI

—Bé, dona. No es posi així. No es desesperi d'aquesta manera! Tampoc podrà tornar-li la vida al seu espòs. Es necessari conformar-se...

—Però si jo ja ho estic, de conformada. Però, si no ploro, què dirà la gent?

—Es cert que al dia del Judici sortiran tots els pecats amagats?

—Sí, vida meva. Per què rius?

—De pensar amb la cara que farà el meu espòs quan s'enteri de lo nostre...

—Papà! Adam i Eva, amb què es vestien.

—Amb fulles de figuera.

—I a l'hivern, quan no hi ha fulles?

—T'has casat, Manel?

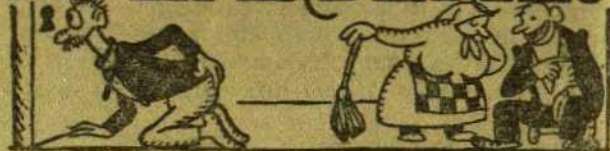
—Sí. Que no em felicites?

—Veuràs. A tu no puc felicitar-te perquè no conec a ella, i a ella no la puc felicitar perquè et conec a tu.

—El marquès m'ha dit que «m'oferia» el palco. Tindrè d'anar-hi.

XAFARDERIES

*** Copiem del *Ciero* :

«Pero como en Barcelona no se puede *vadar*, ni aun ante las sublimidades de la música, es el caso que mi hombre *vadó* y un sujeto desaprensivo que un guardia urbano detuvo y puso de patitas en la cárcel, le sustrajo del bolsillo 35 pesetas en plata.»

Von vurro estàs fet!

*** D'un diari de Santander :

«El capitán general de Cataluña, al inaugurarse la Exposición del Mueble, dijo que su lema es el de los somatenes : «¡Paz y pan!»

No ho devia dir així, però no està gens malament el lema!

*** De *La Mañana*, de Sant Sebastià :

«El boxeador argentino L. A. Firpo y Gastigarraga, cuya vertiginosa carrera hacia el campeonato mundial de boxeo de todas las categorías ha sido de las más rápidas conocidas, ha resultado victorioso en el encuentro contra Dempsey, celebrado ayer en el Stadio Polo Ground de Nueva York, ante 90,000 espectadores.»

Si no fos que és al revés i que va ésser en Dempsey el que va atunyar a l'argentíno, lo demés estaria bé.

*** Un verset de circumstàncies :

«Si será militarista
el sacristán de Junquera
que por decir *misa de Alba*
dice de *Primo Rivera*.»

L'autor ens és desconegut.

*** Llegim en un diari yanqui, que per primera vegada en la història judicial americana, una dona ha sigut condemnada a concedir aliments al seu marit. Aquesta sentència constitueix una revolució en la jurisprudència i en els costums.

L'home, domiciliat a Los Angeles, al·legant que es trobava completament incapacitat per al treball, demanava que sa muller li abonés una pensió de cinc dòlars setmanals, car en guanyava 150 al mes.

La dona es defensà dient que el seu marit era un gaudí, i que els recursos que ella percebia no eren suficients per a subvenir a ses necessitats i a les dels seus fills, donada la carèstia de la vida.

Però el jutge condemnà a l'esposa el pagament de la pensió demanada, fundant-se en què, en el matrimoni, el cònjuge capaç deu imposar-se doble càrrega, quan li obliga la manca de capacitat de l'altre.

Si això prosperés aquí, no quedava un solter per un remei.

Aquest número ha sigut passat
per la censura militar.

ORQUESTINA JAZZ-BAND
GATZZ-HAARA

Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.º

WALLERS GRÀFICS COSTA, COMTE DE L'ASSALT, 45. — BARCELONA

SULFURETO CABALLERO Producte patentat
contra la SAENA (ron-
nya). Sense dany fa desaparèixer la SAENA en 10 minuts.
Descobriu sempre de les imitacions. Comte de l'Asalto, 86,
Barcelona, i Centres d'Específics : 11 12 12 12 11 11

—Si hagués sapigut lo que em tenia de passar, Ramon...
—Què hauries fet?
—Que no m'hauria passat.

